

sagen og bekæmpede Olfatten fra det Standpunkt. For saa vidt det ærede Medlem bekæmpede Olfatten i dette Øjeblik, har jeg ingen Grund til at imødegaa ham, jeg har ikke noget imod, at Olfatten stydes hørt som Grundlag baade for de Herrers Toldreform og for Alderdomsforsørgelsen, saa kunne de Herrer søge sig et nyt Grundlag for deres Toldrevision, saa skulle vi fra vor Side søge os et nyt Grundlag for Alderdomsforsørgelsen. . . . Nej, jeg ser, jeg tager fejl det var ikke saaledes, det ærede Medlem vil netop have Olfatten, det var en anden Bemærkning, jeg tog fejl af. Jeg vil kun sige det ærede Medlem, at naar han staar her og forklarer os, hvilke Ulykker dette bayeriske Ol anretter, og at vi maa se at saa Forbruget af Bajerstøl indskrænket, saa er det en underlig Tale at føre, i samme Øjeblik han gaar med til et Lovforslag, der gør Brændevinen paa det nærmeste lige saa billig som Bajerstøl. Jeg tror ikke, at der mellem fornuftige Mennesker eller imellem Læger og Fysiologer er den mindste Tvivl derom, at den Gift, der indeholdes i spirituøse Drikke, nemlig Alkohol, er værst i Brændevinen og ikke er nær saa skadelig, hvor den er mere fortyndet, i Bajerstøl og i alt andet Slags Ol. Jeg maa sige, at naar Afholdssagen ikke har et bedre Grundlag at staa paa, end det, det ærede Medlem fra Viborg Amts 4de Valgfreds har, naar han staar her og sætter for en Lov, der gør Brændevinen paa det nærmeste lige saa billig som Ollet, kunne vi med Sindsro høre paa alt det Rummel og Blændværk, som det ærede Medlem havde laant fra et her i Byen meget bekendt Smudsblad. Bindæggene skal jeg lade ruge ud i samme Rede, — nej, det er sandt, de due jo ikke til det, derfor skal jeg ogsaa gjerne afstaa fra dem. — Til det ærede Medlem fra Naakstov (Hammerich), som holdt en Lovtale over Sukkerindustrien, skal jeg sige, at jeg tror, han har forset sig noget paa Sukkerindustrien, for saavidt han vilde gøre der til en jærlig Velsignelse for Landbruget. Jeg vil ikke bestride, at Sukkeravlen paa de Egne, hvor den er fremme, har givet et Stød fremad for Landbruget, men jeg har mellem Folk, som jeg tror ere kyndige i Landbruget, hørt særdeles delte Meninger om, hvorvidt denne Sukkerindustri virkelig i Længden gavner Landbruget. Jeg har hørt kyndige Landbrugere sige, at det var meget tvivlsomt, om man ikke ud af Lollands fede Jorder kunde tilvejebringe de samme Værdier gennem Kornavl og Fedning, som gennem Sukkeret, og at dette Spørgsmaal ikke var endelig

besvaret. De gøre den Indrømmelse, at paa Lolland har Sukkerindustrien givet et Landbrug, der var altfor konservativt, et Stød fremad; men at det i Længden skulde være fordelagtigere at trække Stofferne ud af Jorden i Form af Sukker end i Form af Kjøff, Smør o. s. v., er dog et Spørgsmaal, der henstaar til Fremtiden. Derfor tror jeg, at det ærede Medlems Lovtale for Sukkerindustrien som Lovtestang for Landbruget var lidt for højt oppe. En enkelt Ytring af det ærede Medlem skal jeg omtale, fordi den har en vis fremtidig Interesse, og det var den Udsigt, han stillede os til, at vi efter denne Olfat ogsaa maatte have en Brændevinsstat. Jeg tror, at det ærede Medlem har Ret der. Jeg fremdrager denne Ytring her, fordi man under denne Behandling og i det hele taget i Aar nødvendig villet tale om Brændevinen, det er en Ting, der ikke maa snakkes om. Det, at en saa umaadelig høj Olfat, som her er Tale om, senere maa føre til en højere Brændevinsafgift, har man villet dække over, fordi man har haft en Mistanke om, at de Klasser af Befolkningen, som man vil have til at gaa med til en Olfat, vilde betænke sig paa en Brændevinsstat. Jeg forstaaar Løbsheden om denne selvfølgelige Konsekvens af en Olfat, og derfor paastøner jeg, at det ærede Medlem, maatte en passant og maatte uden at tænke over det, aabenbarede, hvad jeg tror, der ligger bag ved Olfatten, nemlig en højere Brændevinsstat, om ikke i Aar saa ad Aare. — Den ærede Konsejlspræsident har i denne Sag vist sig at være en virkelig Statsmand, for saa vidt han forstaaer at holde sine Tanker tilbage, til den rette Tid er til at udtale dem. Det, som det jo dog var af Interesse, skulde man tro, at saa at vide her, var, hvorledes Konsejlspræsidenten i sin Egenkab af Finansminister syntes om det Forslag, som hans Partifæller her i Salen ogsaa ere gaaede med til. Men den ærede Finansminister vilde vente, til han kunde overse det finansielle Resultat i dets Helhed. Den ærede Finansminister sagde ikke, hvori denne „Helhed“ bestod. Jeg antager ikke, at jeg gætter fejl, naar jeg gaar ud fra, at den Helhed, hvortil han sigtede, var Helheden af det foreliggende Forslag og dem, der ligge oven over, Olloven og Toldloven. Jeg antager, at den Helhed, det finansielle Resultat, som Ministeren ønskede at have liggende for sig, inden han udtalte sig om de enkelte Dele deraf, altsaa var denne Samling af Love, om Ollet, om Sukkeret og om Toldrevisionen. Hvis denne Fortolkning af den ærede Ministers Udtalelse er rigtig — og jeg tvivler